

ADOLF HITLER

Milovaný vůdce

ADOLF HITLER

Milovaný vůdce

**Osm článků o Hitlerovi
a**

Sedm Hitlerových básní

Sestaveno z

NS VÝZVA K BOJI

1990-1994

NSDAP/AO

P.O. Box 6414

Lincoln NE 68506 Spojené státy americké

www.nsdapao.info & www.nsdapao.org

Obsah

Úvod

Články o Adolfu Hitlerovi

Kdo byl Adolf Hitler

Poutě

Vánoční příběh

20. dubna

Adolf Hitler: vůdce sebeobětování

Začátek

Adolf Hitler ve světové válce

Zpověď

Básně Adolfa Hitlera

Přemýšlejte o tom!

Soudruh

Bylo to v houští Artoiského lesa.

Tiché hrdinství

Hřbitov Waldehren v Pasewalku

Hlídání rádia

"Modrá bílá a černá a bílá červená"

Úvod

Adolf Hitler byl jistě nejoblíbenějším vůdcem jakéhokoli národa!

Díky této lásce byl tak úspěšný. Díky tomuto úspěchu se ho nepřítel tak obával. Právě kvůli tomuto strachu ho jeho protivník rok co rok, desetiletí co desetiletí očerňuje.

Lásku nelze porazit nenávisť. Pravdu nelze zničit lží. Dobrota nemůže být zničena podlostí.

Jednoho dne se karta obrátí...

Gerhard Lauck
říjen 1999 (110)

Kdo byl Adolf Hitler?

Michael Storm

Náš vůdce Adolf Hitler byl velmi nadaný člověk. Zvládl mnoho nesmírně náročných úkolů, mezi něž patřily například úkoly válečného vůdce, politického vůdce a zakladatele. Podle mého názoru role, které se dostalo největší pozornosti, tedy role vojevůdce, nebyla tím *pravým* Hitlerem; ačkoli tento úkol plnil ze všech sil, přesto to nebylo jeho pravé poslání (např. až do roku 1943 odmítal převést hospodářství na totální válku - Německo do té doby nemělo ani válečný a zbrojní plán, což bylo známkou toho, že válka byla vynucená - a teprve v roce 1944 byly povolány ženy do služby ve zbrojení, protože až do konce doufal, že se mu podaří válku ukončit, aniž by přišel o své životní dílo).

Byl jistě skvělým politickým vůdcem a dynamickým státníkem, ale pro něj to byly téměř jen vnější projevy, které ho ještě plně neuspokojovaly. Nakonec byl po zimní krizi na východní frontě zcela odsunut do role velitele, kterou byl nucen převzít Vůdce.

Vnitřní povaha Adolfa Hitlera, kterou si zachoval po celý život, byla povaha tvůrce. Záměrem tohoto článku o jeho narozeninách je věnovat se tomuto aspektu. Na rozdíl od negativního obrazu, který o našem milovaném vůdci vytvářejí židovská média, byl ve skutečnosti nejpozitivnějším a nejkonstruktivnějším vůdcem v dějinách lidstva.

Jako teenager snil o tom, že se stane umělcem, a dokonce se mu podařilo vydělávat si skromné peníze jako umělec na volné noze. (Viz kniha *Adolf Hitler, neznámý umělec*, #082 v našem seznamu knih v angličtině). Teprve když se přihlásil na uměleckou školu ve Vídni, měl poznat své skutečné poslání; škola jeho přihlášku odmítla, ale řekla, že jeho budoucnost leží v architektuře a že by se měl přihlásit tam. Přestože však měl schopnosti, neměl maturitní vysvědčení, aby se mohl stát architektem, protože školu opustil brzy po otcově smrti.

Adolf Hitler však po celý život zůstal umělcem, navrhoval domy, stadiony, mosty a dokonce překresloval celá města. Každý z těchto výtvorů nese pečeť jeho pravého já. Později bylo úkolem Alberta Speera jako hlavního architekta Vůdcovy říše realizovat nápady, skici, nákresy a modely.

Po celém Německu vyrostly velkolepé stavby, přesně podle vůdcových představ. Jeho stavební program trval od roku 1933 do roku 1943! Německo však nemělo dostatek pracovních sil a surovin, aby během těchto deseti let dokončilo alespoň zlomek plánovaných projektů. Přezbrojení Německa si pak v roce 1944 vynutilo zastavení stavebního programu. Ještě v roce 1938 vydávala Francie na zbrojení více než Německá říše! V roce 1939 bylo na RAF ve Velké Británii vynaloženo více peněz než Hermann Göring na německou Luftwaffe a v roce 1940 měla Francie dvakrát více moderních tanků než Německo! A tyto dvě "mírumilovné" demokracie byly *nejslabší* ve spojenecké koalici, která obklíčila naši vlast v nejobludnější válce, jakou kdy lidstvo zažilo. Přesto jim - USA, SSSR, Velké Británii atd. - trvalo celých šest let, než malé Německo porazily.

Výstavba dálnic a budov, stejně jako zkrášlování měst obecně, byla pro vůdce samozřejmě velmi důležitá. Ale ani tyto gigantické projekty neposkytují dostatečnou ukázkou Vůdcovy vnitřní povahy - ta byla mnohem větší!

Když se Adolf Hitler stal sedmým členem strany jako neznámá osoba, okamžitě zahájil kampaň, která z obskurní odštěpenecké strany udělala všeobjímající hnutí, jak můžeme působivě sledovat ve filmu Leni Riefenstahlové *Triumf vůle*. Nic z toho by se nestalo bez vůdcova vnitřního pohonu. Přeměna strany ve skutečné hnutí nebyla snadná, zejména proto, že bylo třeba neustále odolávat mocným nepřátelům. Když politická odnož strany nakonec čítala miliony členů, založil Vůdce několik dílčích organizací, aby si každý jednotlivý člen mohl najít úkol podle své prozřetelnosti. Nejznámějšími skupinami byly SS, SA a HJ. Existovaly však desítky dalších, mnohem větších organizací, které podporovaly dělníky, zemědělce, studenty atd. Jejich členská základna převyšovala i dvoumilionovou SA. Vůdcův génius věděl, že lidi je třeba sjednotit pro národní věc, a to vše lidi sjednocovalo a spojovalo tak, jako nikdy předtím ani potom nebyli lidé sjednoceni.

Vůdce nejenže založil nejrozsáhlejší hnutí ve světových dějinách - a to za nejhorších možných podmínek - ale také vytvořil nejsilnější ekonomiku v Evropě. Když se Vůdce 30. ledna 1933 ujal moci, byla německá ekonomika vyhořelá, doutnající troska. Míra nezaměstnanosti činila 25 %, říšská marka byla bezcenná, mezinárodní obchod byl znemožněn světovou krizí a Velká Británie odmítala umožnit Německu přístup na světový trh. Dokonce i celní unie s Rakouskem byla potupnou Versailleskou smlouvou zakázána. Německo zkrátka strádalo a bylo obklopeno zdi protekcionismu nepřátelských zemí. Německo mělo navždy zůstat hospodářským otrokem. Aby toho nebylo málo, světové židovstvo - se sídlem v New Yorku - vyhlásilo nacistickému Německu válku (březen 1933!). Vyzvalo k celosvětovému bojkotu Německa, přičemž využilo veškerou židovskou finanční moc a všechny své politické konexe po celém světě.

Na vůdce však zdánlivě beznadějný úkol, který před ním stál, neudělal žádný dojem. Bez váhání se chopil vedení státu bez kormidla a pustil se do herkulovského úkolu vybudovat nové národní hospodářství. Vůdce s neuvěřitelnou rychlostí přeměnil morbidní hospodářství Výmarské republiky v hospodářství vitální, silné a dynamické. Miliony lidí mohly znovu pracovat, rodiny mohly konečně začít znovu.

Každou továrnu prostoupila skutečná záplava naděje. V roce 1938 se Německo konečně stalo vedoucí hospodářskou mocností v Evropě - a tím i nejnenáviděnějším nepřítelem Anglie a Francie. Ostatně v Německu byl nyní dokonce nedostatek pracovních sil, takže do Říše přicházeli i Italové, Francouzi a Poláci, aby doma uživilí své rodiny!

Bohužel pro světový mír se z židovských spárů světové deprese vymanilo pouze nacionálně socialistické Německo. USA byly 7. prosince 1941 stále v jejím sevření a Anglie se z něj nikdy nedokázala vymanit. Válka mohla být umožněna jen díky Halle z USA a přísnému přidělovému systému a po válce se Anglie opět propadla do předválečné deprese - a impérium bylo také pryč.

Jakkoli byly tyto úspěchy Adolfa Hitlera obrovské - obnova měst, strany, hospodářství, vytvoření (skutečného!) sociálního státu -, nebyly ani ony vrcholem vůdcova života. Největší německý státník ve 30. letech 20. století opakovaně ujišťoval hlavy zahraničních vlád, že nacionální socialismus není exportní ideologií (jako židobolševismus), která napadá všechny země, aby je dobyla pro marxistický superstát. Nacionálně socialistická revoluce byla německá a ostatní zdegenerované plutokratické demokracie se neměly čeho

bát. Ale bály se! Nebály se proto, že by předpokládaly, že se na ně Hitler sesype, ne, bály se proto, že bylo možné, že Hitlerovo dílo najde napodobitele v jiných zemích. Proto museli rozbít vzkvétající Německo co nejrychleji, než si svět uvědomí, jak je nacionální socialismus prospěšný!

Židovská nenávist vůči znovuzrození árijské čistoty vyvrcholila světovou válkou, v níž muselo svobodné Německo bojovat proti loutkám mezinárodního židovstva. Přesto i v době vrcholící války, i když byla převaha nepřátel Německa stále zřetelnější, se statisíce lidí stále hlásily k praporu národních socialistů, aby bojovaly nejen za Německo, ale i za nový, zdravý a spravedlivý světový řád. Jejich cílem bylo vytvořit sjednocenou árijskou Evropu.

Hitler si zpočátku nic moc nemyslel. Chtěl jen, aby Německo mohlo žít v míru. Pak se ale ukázalo, že válku nelze zvládnout, bylo jasné, že ji lze vyhrát jen tehdy, když se árijské národy postaví společně proti židovskému nepříteli světa. Malé Německo by bylo hybnou silou árijské Evropy od Lisabonu po Moskvu. Jinak by se stalo loutkou Židů z Wall Streetu v USA a bolševických Židů v SSSR, kterou zůstalo dodnes.

Generál Leon Degrelle vedl své belgické jednotky Waffen SS na východní frontu. Bojovali za místo Belgie v panárijské Evropě. Corneliu Codreanu byl připraven se svou rumunskou "Železnou gardou", zatímco Španělsko vyslalo do boje proti komunismu "Modrou divizi", složenou z dobrovolníků.

Leona Degrelleho, který žil ve Španělsku od doby, kdy byl v Belgii odsouzen k trestu smrti, si Hitler velmi vážil. V roce 1945 dokonce prohlásil, že kdyby měl syna, chtěl by ho mít jako Leona Degrelleho!

Na konci války se vůdci podařilo vytvořit panslavistické hnutí, které čítalo statisíce lidí, kteří hnutí nejen podporovali, ale bojovali za něj a dávali svou krev za velkou nacionálněsocialistickou myšlenku i v beznadějných posledních hodinách války. Führerbunker v Berlíně bránili poslední zahraniční dobrovolníci Waffen-SS. Dobrovolníci Waffen-SS. Neuvěřitelný úspěch, kterým bylo sjednocení vždy rozdělené Evropy proti komunismu, byl Hitlerovým vrcholným úspěchem. Sen o přirozeném, nekapitalistickém, zdravém árijském světovém řádu má dnes po celém světě své stoupence, jejichž počet se nyní počítá na miliony.

Adolf Hitler byl bezpochyby největším ze všech vůdců. Jeho koncepce světového míru a světové spravedlnosti založené na řádu árijského národního socialismu je pro nás odkazem. Všichni běloši se musí konečně vnímat jako bratrstvo, bránit dary svého kolektivního génia, své práce a své rasové nadřazenosti proti černému moru valícímu se z Afriky a pustošícímu svět, proti loutkovodičům sedícím v Izraeli, na Wall Streetu a v Bonnu a držícím mír, jímž mají být bílé národy zardoušeny.

20. dubna má náš milovaný vůdce Adolf Hitler narozeniny. Při oslavách si každý sympatizant, příznivec a aktivista klade otázku: *"Co mohu udělat, abych pomohl dokončit Vůdcovo důležité dílo? Co mohu udělat pro přežití árijských ras v tomto nepřátelském, zkaženém světě?"*.

Na památku snu našeho padlého vůdce Adolfa Hitlera o sjednocené árijské rase. - Heil Hitler!

Poutě

od Katti

"Dnes považuji za šťastný osud, že mi osud vybral Braunau am Inn jako místo narození. Vždyť toto městečko leží na hranici dvou německých států, jejichž sjednocení se alespoň nám mladším zdá být životním úkolem, který je třeba uskutečnit všemi prostředky!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, svazek 1, kapitola 1

Tisíce kilometrů a tři dny cesty letadlem, trajektem a vlakem z Chicaga jsem pocítil, když můj vlak ze Salcburku uháněl zelenou krajinou stříbrných řek protkaných perníkovými domy. Černé a šedé mraky se vznášely nízko nad pralesními horami a střídavě odhalovaly a zakrývaly jejich rozeklané vrcholky - nádherné, dramatické a neustále se měnící panorama Horního Rakouska. Byl jsem však spíš unavený než šťastný a toužil jsem po teplé posteli v přívětivém hostinci.

Únava se vypařila a adrenalin doplnil mé metabolické baterie, když vlak zastavil na další zastávce Braunau am Inn. Přestože jsem se do tohoto středověkého městečka chystal přijet už několik měsíců, vidět poprvé z okna vlaku název stanice bylo skutečným zážitkem. Podařilo se mi to! Opravdu jsem tam byl! S batohem na zádech jsem prošel studeným lijákem několik kilometrů od nádraží na opuštěnou Linzer StraÙe, kde jsem vyhledal hostinec Maybräu Gasthof. Měl jsem štěstí. Paní domácí mi řekla, že všechna ostatní místa v Braunau a pár kilometrů kolem jsou už obsazená, mnohá už celé měsíce. "To mě nepřekvapuje," řekl jsem potutelně a ona se usmála. "Tento měsíc je tu celý svět." "Cože?" Neměla jsem slov. "Jen počkej a uvidíš. Uvidíš!" A nechala mě samotnou v mém útulném pokojíčku, abych přemýšlela o její hádance.

Probudil jsem se za svítání do rána, které bylo ještě vlhké po včerejších přeháňkách. Město však žilo městským ruchem a já jsem obdivoval nádherné a harmonické spojení moderních obchodů a domů s tradiční architekturou a ulicemi z minulých století. Pokračoval jsem na konec Linzer StraÙe, která vedla na živé středověké tržiÙtè. Na jeho jižním konci stála Salcburská brána, mohutný oblouk, který před 500 lety střežil původní vstup do Braunau. Z druhé strany přecházel silniční most přes malý přítok řeky Inn. Asi 150 metrů od brány stojí velká prostá bílá budova, kterou dnes obývají nájemníci. Právě kvůli této vlastně nenápadné budově v neznámém rakouském městečku jsem se sem vydal z druhého konce světa. Protože tady, v tomto jediném domě na salcburském předměstí, se narodil největší syn světa a já jsem sem přijel oslavit jeho sté narozeniny.

Nebyl jsem však sám, když jsem se následujícího dne dozvěděl, že pravidelné jednotky a zvláštní oddíly rakouské armády náhle obsadily celé Braunau am Inn. Dopravní cesta přes most k německým hranicím byla odříznuta a lidé vstupující do města museli předložit potvrzení o usazení. Armádní vrtulník dělal obchůzky a desítky obrněných transportérů rachotily po náměstí. Ve scénách připomínajících hollywoodské propagandistické filmy ze čtyřicátých let se mezi zmatenými obyvateli proplétali vojáci se samopaly a na strážních stanoviÙtích zaujímalý pozice postavy v přilbách doplněné důstojníky s pistolemi. Město bylo rozese to plakáty, které neomylně hlásaly, že v

Braunau platí stanné právo. Všechny formy veřejných demonstrací - upozorňovaly vládní transparenty - byly od středy 14:00 do pátku 9:00 přísně zakázány. Hlasité projevy více než dvou osob, shromažďování na ulici nebo piketování na chodníku, rozdávání letáků, vykřikování hesel a dokonce i "podezřele oblečené" osoby byly podle rakouské "protinacistické" legislativy důvodem k okamžitému zatčení a stíhání.

Samolibí zastánci demokracie se chovali jako jejich vlastní zlé karikatury "totalitních fašistů". Těsně před jejich příjezdem však město zaplavili "cizinci" z celé Evropy a Ameriky, a dokonce i z Austrálie, Jižní Afriky a Orientu. Chudé Braunau bobtnalo návštěvníky a atmosféra byla kvůli napjatému čekání stále tíživější. Všude se šířily fámy. Proslýchalo se, že vlkodlačí komando o půlnoci vztyčí nad Salcburskou bránou vlajku s hákovým křížem. Věřilo se, že se v noci ulicemi potulují židovští vrazi. Teroristé z Milána měli před starostovým domem zapálit portrét Simona Wiesenthala. Obavy veřejnosti nezmírnilo ani to, když vládní vojsko zřídilo zátaras přes Salcburskou bránu a vymezilo tak Staré předměstí se zakázanou zónou. Skrz oblouk jsem viděl na ulici za ní, strašidelnou svou vynucenou prázdnotou.

V pozdních večerních hodinách bylo náměstí z velké části opuštěné, jen vojáci byli stále na svých stanovištích. Zato všechny hospody a restaurace byly plné veselých lidí, kteří slavili. Krátce před půlnocí se začaly dít věci. V hotelu Gann, nedaleko Salzburger Tor s barikádou, někdo objednal lahve nejlepšího šampaňského v domě a přípitky a přání k narozeninám šly ráz na ráz. V Ratskelleru mého hostince Maybräu se u vedlejšího stolu postavil mladík obklopený studenty mnichovské univerzity, zvedl pravou ruku v zakázaném pozdravu a z plných plic vykřikl: *"Za Velkoněmeckou říši, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Nikdo ho ani jeho společníky nerušil.

Protože jsem byl sám, byla moje oslava poměrně tichá. Šel jsem na nedaleké prázdné náměstí a posadil se na lavičku pod velkými vesnickými hodinami. Podíval jsem se na oblohu. Mraky, které po celé týdny zakrývaly většinu střední Evropy, se rozestoupily a hvězdy, které teď byly vidět, neúnavně tančily na svých osudových pozicích, zatímco kovové plíce strašidelných hodin těžkopádně ohlašovaly půlnoc. Být na tomto místě v tuto chvíli - pro to neexistují slova. Když se do věčnosti ozýval poslední úder, stiskl jsem tlačítko přehrávání na mém malém kazetovém přehrávači. Ve sluchátkách mi zaduněl Badenweiler, jeho oblíbený pochod.

Druhý den ráno se náměstí zaplnilo davem lidí, kteří očekávali příchod nového roku. Zdálo se, že všichni čekají, čekají - ale na co? Na koho? Jako by se měl každou chvíli objevit on sám, pravděpodobně vzpřímeně stojící ve velkém černém mercedesu. Možná něco takového očekávali. Živý duch, emocionálně hmatatelná přítomnost člověka, který čtyřicet let po své fyzické smrti přitahuje pozornost světa ke svému rodišti, zesílil a projevil se mocněji.

Kolem poledne se uprostřed davu záhadně objevila skupina italských fašistů. Jeden z nich - vzdorující drtivé přítomnosti úředníků - začal mluvit. *"Přinášíme přání k narozeninám největšímu hrdinovi bílé rasy! Žije navždy v srdcích a myslích svých pokrevních bratrů a sester! Žádná židovská tyranie!"* - Vojáci se vrhli k němu a jeho druhům, ale ne dříve, než stihli zasalutovat užaslým přihlížejícím. Někteří v davu se dokonce odvážili pozdrav opětovat. Jiní tleskali a několik z nich dokonce začalo zpívat starou píseň SA "Bratři v kolchozech a dolech", zřejmě jako vtipnou reakci na krátký projev Italů o "pokrevních bratrech". Policie tyto respondenty dokonce vzala do vazby, což je v této části světa velký záťah.

Moje vlastní malá oslava se odehrávala za touto vřavou, v areálu farního kostela krásné katedrály z 15. století, katedrály svatého Štěpána. Nejprve jsem sestoupil k přilehlému podzemnímu památníku obětem války, veřejnému epitafu, na jehož stěnách jsou vyryta jména těch, kteří v Braunau zahynuli. Uprostřed místnosti leží symbolicky voják, který spí v hrdinské smrti. Na severní stěně je umístěna čestná listina bojovníků, kteří padli u Stalingradu. Zde jsem položil kytici květů s nápisem "A přece jste zvítězili!". Když jsem vystoupal po schodech ven, prošel jsem kolem farního kostela, kde jsem doprostřed oltáře položil rozkvetlý stálezelený věnec s jeho portrétem a zapálil vrchní obětní svíci.

Když jsem přemýšlel na lavici, všiml jsem si, že přišla starší žena a všimla si mého věnce s fotografií přímo u oltáře. Přestože byla svým objevem zjevně zasažena, nechala věnec odpočívat. Další lidé přišli a s neskrývaným údivem si ho prohlédli, ale nechali ho nedotčený.

Zašel jsem do zadní části katedrály, abych se podíval na starobylou křtitelnicí, kde bylo pokřtěno dítě, a pak jsem se vrátil na jasné sluneční světlo přeplněného tržiště. Tyto prosté a tiché události nemohou ve své objevné bohatosti vyjádřit hluboce dojemnou povahu a hluboký emocionální zážitek toho dne ze všech dnů, jistě vnitřně nejinspirativnějšího dne mého života. Až do onoho dubnového dne jsem do značné míry pochyboval o našich vyhlídkách na úspěch. Ta nezměrná katastrofa - prohra ve druhé světové válce - se zdála být neodvolatelná. Od smutného konce této katastrofy pro civilizaci země se hnutí probojovalo kupředu, padlo a začalo znovu bojovat kupředu v době, kdy se hypnotizující síly zla zdají být neporazitelné.

Ale onoho 20. dubna, v den 100. výročí jeho narození, v jeho posvátném rodišti, mi postupně došlo, že jsem byl úzkoprsý, když jsem omezoval své hodnocení vývoje a pokroku hnutí na svůj skromný časový rámec. Jeho myšlenka je VĚČNÝ koncept. Dějinné důsledky, které uvedl do pohybu, jsou prudkou vlnou událostí, jež budou v průběhu let nabírat nepotlačitelný spád až do vzdálené budoucnosti. Náš pohyb je aplikací přírodních zákonů na lidské sféry a příroda je všemocná. Může být někdy odpudivá a její síly se hromadí v zoufalství, aby později vyrazily vpřed možná prudčeji než kdy jindy.

Poté, co úřady 21. dubna odstranily zábrany u jeho domu, se kolem svatého kamene v Mekce shromáždily davy lidí jako muslimové. Byl jsem mezi mnoha cizinci, ale najednou jsme k sobě cítili pouto, my bratři a sestry svastiky, a být spolu na tomto uctívaném místě bylo jako návrat domů. Jeho duch nás všechny obklopil, učinil z nás své druhy a naplnil nás důvěrou v budoucnost. Samotný fakt, že jsme se sem všichni sjeli z celého světa právě v této době v nepřátelském světě, byl dostatečným důkazem, že tato myšlenka je stále živá! Byl to, jak řekl ve filmu "Triumf vůle" - "příkaz našich srdcí", který nás spojil. Cítili jsme jedinečnou hrdost na vědomí, že nám budoucí generace budou závidět, nám, kteří jsme se zde sešli v tomto jedinečném okamžiku, abychom zapálili narozeninovou svíčku obklopeni obrovskou nocí nevědomosti a zla. Z tohoto plamene bude vycházet jak maják, který osvíti naše pokrevní příbuzné, tak oheň, který spálí znečišťovatele našeho potomstva.

Přijel jsem do Braunau, abych mu na jeho počest uspořádal skromné oslavy, které jsem měl. Dal mi však dar větší než život - obnovenou, neotřesitelnou víru v naše nevyhnutelné a absolutní vítězství. Heil Hitler! Tisíckrát Heil Hitler!

Vánoční příběh

Možná je pro nás těžké pochopit, jak moc měl Adolf Hitler rád svůj lid, a to i v prvních letech svého boje ve prospěch lidu. O tom, jaká opravdová náklonnost ho od samého počátku obklopovala, se zachoval prozrazující údaj od oficiálního stranického životopisce Heinricha Hoffmanna, který vzpomíná na pronikavou příhodu, k níž došlo v Mnichově krátce před Vánocemi 1923. Jen o něco více než měsíc dříve bylo před Feldherrnhalle zastřeleno šestnáct soudruhů. Hnutí bylo rozvráceno pokusem o puč 9. listopadu; jeho členové byli mrtví, skrývali se nebo byli stejně jako Vůdce uvězněni. S vyhaslou jiskrou naděje, utopenou v krvi, se poválečné Německo opět propadlo do šedé beznaděje sociálního chaosu, hospodářské zkázy a kulturního úpadku. To bylo nyní dějištěm scény, kterou Hoffmann vypráví o onom temném prosinci před 68 lety...

"Umělci z Hitlerova hnutí plánovali oslavit Vánoce v kavárně Blüte v Blütestraße s *tableau vivant* s nápisem *Adolf Hitler ve vazbě*.

"Dostal jsem za úkol najít Hitlerovi vhodného dvojníka. Tak se stalo, že jsem narazil na muže, který mu byl nápadně podobný. Požádal jsem ho, zda by se tohoto *tableau vivant* zúčastnil, a on souhlasil.

"Velký sál kavárny Blüte byl plný lidí. Když se zvedla opona a na polotmavém jevišti se objevila vězeňská cela, zavládlo hrobové ticho. Za malým zamřížovaným okénkem byly vidět padající sněhové vločky. U malého stolku seděl zády k publiku muž. Neviditelný mužský sbor zpíval *Tichou noc, svatou noc*.

"Když napětí z posledního tónu opadlo, přišel do cely malý anděl s rozsvíceným vánočním stromkem, který laskavě položil na stůl osamělého muže.

"Hitler" se pomalu otočil, až se díval divákům do tváře. Mnozí si mysleli, že je to skutečně sám Hitler, a sálem se rozlehl vzlykot.

"Rozsvítila se světla a já kolem sebe viděla lidi s mokřýma očima a rychle mizejícími kapesníky."

Zdroj: *Hitler byl můj přítel*, Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londýn.

20. dubna

od Lieselotte

Národní socialisté po celém světě dnes slaví narozeniny svého vůdce Adolfa Hitlera.

Vůdce, který tváří v tvář zradě v roce 1918 vytvořil světový názor, hnutí, k němuž patřily miliony lidí. Připomínáme si vůdce, který vytrhl Německo z bažiny mezinárodního bratříčkování a obnovil národní vědomí německého národa. Připomínáme si vůdce, který pod jasně rudou vlajkou s hákovým křížem vedl árijské národy Evropy proti židobolševiky ovládaným asijským hordám, který bojoval proti mezinárodnímu židovskému parazitovi národů a který nakonec padl za oběť mezinárodnímu spiknutí židů, kapitalistů a bolševiků.

Adolf Hitler, vůdce nacionálně socialistického Německa, vůdce árijského světa, je mrtev. Padl v boji proti židobolševickému nepříteli světa. Jeho tělo odpočívá v říšském kancléřství, kde dvanáct let řídil osudy německého národa, kde se do poslední vteřiny stavěl nepříteli. Adolf Hitler nerezignoval, ani nekapituloval, ale vstoupil do Valhally jako vůdce německého národa. Vůdcovu mrtvolu nebylo možné udržet proti okupačnímu davu podněcovanému Židy. Vůdce tak byl ušetřen toho, co se stalo Ducemu italského lidu, když ho Židé zbavili lidské masky.

Říšské kancléřství bylo vyhozeno do povětří, Berghof byl zdemolován, areál norimberské stranické konference byl rozebrán. Všechny památky byly zničeny, ulice přejmenovány, stranické kanceláře zabaveny, vlajky a standarty, uniformy, vybavení a knihy spáleny. Nezůstal kámen na kameni, aby bylo s nebývalou přesností zlikvidováno vše, co připomínalo Adolfa Hitlera, Třetí německou říši, její velikost a nádheru.

Nyní, když vše, co kdysi činilo náš národ velkým a silným, bylo rozvráceno, zničeno a vyhlazeno pod vládou mezinárodní zločinecké bandy, se věřilo, že nastal čas udělat z německého národa navždy přísluhovače této zločinecké rasy.

Pokud se tato banda parazitů a zločinců, úzce propojená pokrevními svazky, domnívá, že zničením materiálních hodnot a emblémů nějakého hnutí, zmasakrováním jeho vůdců, jej jednou provždy zlikvidovala, pak nechť je těmto mezinárodním zločincům řečeno: Německý národ raději zahyne, než aby se bez boje podřídil otroctví podřadné rasy, která se dostala k moci spekulací, válečným štvářstvím a genocidou!

NSDAP v konfrontaci s mezinárodním židovstvem nekapitulovala a nekapituluje! To, co se stalo 8. května 1945, byl akt vojensko-byrokratické šaškárny, kterému se tehdejší vojenské vedení muselo podřídít pod tlakem okupační lůzy, jež pronikla do naší země zradou ve vlastních řadách. Vůbec nás nezajímá, co a jak bylo 8. května 1945 vyjednáno. Nemusíme se zde zabývat otázkami mezinárodního práva a mezinárodních úmluv, které stejně existují jen na papíře nebo jsou v lepším případě vykládány v podobě nejpriznivější pro vítěze, ale musíme svobodně bojovat za svou zemi, musíme očistit svou zemi od cizího vlivu, musíme chránit svůj lid před rozkladem založeným na krvi. Musíme odstranit vliv židovských faktorů a v neposlední řadě máme svatou povinnost splnit čestný úkol a volat k odpovědnosti rasu, která dvakrát uvrhla svět do války. Miliony a miliony mužů, žen a dětí padly dvakrát během 25 let za oběť pomstychtivosti, chamtivosti po zisku a touze po světovládě nekulturní rasy.

Stejná zločinecká rasa nebude váhat rozpoutat třetí světovou válku, pokud budou ohroženy její plány na ovládnutí světa, a znovu tak vystaví miliony lidí nepopsatelnému utrpení. Proto se zcela otevřeně přiznáváme: Naším cílem je zabránit takové katastrofě - jakýmikoliv prostředky.

Co se týče konečného řešení židovské otázky ve Třetí říši, stačí se podívat na množství spekulací, vyděračů a členů podsvětí, abych si uvědomil, že žádné konečné řešení židovské otázky vůbec neexistovalo. Pout' důchodců a židovské kolonie v USA, Evropě a Jižní Americe jsou živým příkladem neexistujícího konečného řešení. V této souvislosti se nemusíme zabývat hledáním pravdy nebo dokonce "věčnou diskusí". Za jakým účelem? Abychom dělali laskavosti nějakým nesvětským moralistům - na to bůhvíproč nemáme čas.

Existují svědectví o tom, že ve Třetí říši nebyli zplynováni žádní Židé. Neexistuje však žádný spolehlivý materiál, který by dokazoval opak. Zprávy Mezinárodního červeného kříže rovněž potvrzují tvrzení o humánním zacházení se Židy. Ale věřit, že bychom mohli znovu podlehnout takovému omylu, by znamenalo, že jsme my, národní socialisté, vlastně nepoučitelní.

Nyní budou naši odpůrci - stejně jako před čtyřiceti lety - útočit na svět přívalem demokratických frází o lidskosti, humanitě a velkorysosti a chrlit svá moralistická hesla. Ptám se těchto odpůrců: Kde byla vaše lidskost, když jste z kvetoucí evropské kulturní krajiny udělali hromadu trosek? Kde byla vaše lidskost, když byly miliony lidí na Východě brutálně zmasakrovány nelidskými hordami? Na Západě umíraly naše ženy a děti v krupobití zápalných a fosforových bomb. Statisíce stranických soudruhů bylo po roce 1945 zavražděno, další byli deportováni, odsouzeni nebo zmrzačeni. Byl to výraz vaší morálky?

Stejným utrpením muselo projít nespočet Evropanů, kteří se jako vlastenci a uvědomělí Evropané účastnili boje proti židobolševickému světovému nepříteli. Jen tři sta tisíc Italů a sto padesát tisíc Francouzů bylo zmasakrováno Židy podněcovaným davem. Nespočetné množství z nich dodnes nese na svých tělech stopy po špatném zacházení.

Bude zajímavé sledovat, jak se budou mezinárodní apoštolové bratrství národů tvářit v tvář těmto kolosálním zločinům bránit, až budou voláni k odpovědnosti. Bez ohledu na to, jakými frázemi a lžemi se budou demokratičtí státníci snažit vymluvit, oni ani rasa, která je podporuje, svému osudu neuniknou!

Ti, kterých se to týká, si mohou být jisti, že to není jen fráze. Mezinárodnímu židovstvu se možná podařilo opít se krví navenek poražených národů, ale nepodařilo se mu přivodit zhroucení intelektuální stavby národního socialismu. Vůdce možná padl v boji a všechny ideologické spisy hnutí - stejně jako všechno ostatní - mohly být spáleny a zakázány. Ale národní socialismus má kořeny v nejhlubším jádru a ožil. I když je náš vůdce fyzicky mrtvý, jeho duch je o to živější. Vůdce nacionálně socialistického Německa je mezi námi, nikoli v tělesné podobě, ale prostřednictvím nacionálně socialistické ideje, kterou sám ztělesňuje.

Vůdce nám prostřednictvím svého stěžejního díla *Mein Kampf*, svých projevů a esejů poskytl ideologický, politický a strategický základ, na jehož základě musíme jednat po celé věky.

Politické systémy se budou vytvářet a svrhávat, politici budou přicházet a odcházet, ale Vůdce a jeho dílo budou základem existence německého národa a árijského světa po všechny časy!

30. dubna uplynulo 33 let ode dne, kdy Vůdce a kancléř Velkoněmecké říše nadiktoval v říšském kancléřství pod ochranou německých a evropských jednotek SS svou poslední vůli tváří v tvář bezvýchodné situaci, která nastala kvůli zradě a zbabělosti ve vlastních řadách, a zemřel spolu se svou ženou. Dnes, 32 let po vůdcově smrti, máme k dispozici jeho politický testament. Tato vůdcova poslední vůle vypovídá o prozíravosti a sebedůvěře, které pro něj byly charakteristické.

Třicet let po sepsání tohoto posledního prohlášení vůdcovy vůle se nacionálně socialistické hnutí znovu vzchopilo v souladu s touto poslední vůlí. Podporováno mladou generací je hnutí Adolfa Hitlera připraveno vůli svého vůdce naplnit. Ve jménu a jménem našeho ředitele rozbijeme tento židovský útvar "SRN" v srdci Evropy a zlikvidujeme jeho příznivce od kořene do kořene. Vybudujeme čtvrtou svatou německou říši cti, slávy, velikosti a spravedlnosti a naplníme tak vůli našeho Vůdce - zářivé znovuzrození nacionálněsocialistického hnutí.

Přisaháme ti věčnou věrnost až do smrti, Adolfe Hitlere. Přisaháme ti, Vůdče, že nebudeme odpočívat a nespočineme, dokud nebude splněna poslední vůle. My, národní socialisté, s fanatickým odhodláním splníme tvé poslední pokyny a postavíme před soud ty, kdo jsou zodpovědní za tvou smrt a smrt milionů árijců. Jsme připraveni raději zemřít, než abychom porušili tuto přísahu.

V této době se vidíme ve společenství solidarity s legiemi národních socialistů všech národů. Všichni uznávají: Všichni národní socialisté si uvědomují, že buď si mezinárodní židovstvo uzurpuje světovou nadvládu a všechny árijské národy zahynou, nebo se árijské národy zbaví židovského režimu. My, kteří máme Adolfa Hitlera za svého vůdce, se nenecháme zlikvidovat dobrovolně a bez boje! Německý národ raději zahyne, než aby se stal kormidlem mezinárodní bandy vyděračů! Národ, který není připraven neustále a nepřetržitě bránit svou svobodu nebo který není schopen za ni znovu bojovat, ztratil právo na existenci!

Vůdce nikdy nepochyboval o tom, že konfrontace s mezinárodním židovstvem je otázkou existence, otázkou života. Z trosek našich kulturních památek znovu povstalo hnutí Adolfa Hitlera, aby pokračovalo v boji za německou svobodu, evropskou jednotu a árijské společenství národů. Příštích několik let přinese rozhodnutí.

Naši odpůrci, stejně jako naši přátelé a sympatizanti by měli mít jasno v jedné věci: pro nás nic takového jako kapitulace neexistuje. Toto slovo pro nás neexistuje. Pro nás je to buď vítězství, nebo pád, žádná alternativa neexistuje. Budeme-li v tomto boji za svobodu národů poraženi, pak řady našich odpůrců značně prořídnou.

Neznáme žádnou kapitulaci ani vzdání se, známe jen plnění našich povinností vůči Vůdci, lidu a vlasti. Život a smrt našeho Vůdce nás zavazují k fanatické poslušnosti a oddanosti nacionálněsocialistické myšlence.

"Hitlerova práce a poslání jsou posvátným odkazem pro budoucí generace. My, kteří ještě žijeme, máme povinnost bojovat dál." Polní maršál Schörner.

z: KAMPFRUF #25, březen-duben 1978 (89)

Adolf Hitler:

Vůdce sebeobětování

Michael Storm

Národní socialismus, stejně jako každé revoluční hnutí, je poháněn sebeobětováním. Naše hnutí je jedinečné, protože náš vůdce byl příkladem sebeobětování nejen během boje o politickou moc, ale protože tak činil po celý svůj život.

Když byl Hitler ještě mladý, odkázal sirotčí důchod své mladší sestře Paule a pak se vydal na vlastní pěst přežít do nepřátelského světa, kde si musel těžce vydobývat každodenní chléb. Tento raný příklad upřednostňování potřeb druhých před vlastními mu zůstal po celý život.

Během první světové války sdílel Hitler utrpení obyčejných vojáků. Jeho pluk na frontě vykrvácel. Jak síly pluku ubývaly, od každého muže se požadovalo víc. Nikdo nikdy neudělal víc než Hitler. Vždy se dobrovolně hlásil ke zvláštním úkolům, bral na sebe ty nejnebezpečnější mise a desítkrát jen o vlásek unikl smrti. Zdálo se, že Německu přinese vítězství jen díky své vůli. Když přišel čas, aby si vzal zasloužený odpočinek a dovolenou, odmítl a přenechal tento odpočinek ženatému muži, aby mohl strávit nějaký čas doma s rodinou.

Po bodnutí do zad a ponižující porážce Německa se Hitler zavázal, že zasvětit svůj život vzkrášení Německa a zrušení Versailleské smlouvy. Během těchto let bojů zažil ještě větší strádání než v mládí.

Jeho oblečení bylo tak špatné, že jeden člen strany musel vůdci darovat oblek, aby mohl jít na setkání vedoucích představitelů průmyslu. Nejenže žil tak skromně, aby mohl každý haléř věnovat na boj, ale musel se také vzdát svého velkého snu (nebo si to alespoň tehdy myslel) stát se někdy umělcem nebo architektem.

Materiální oběti nebyly to jediné, co strana od svého vůdce požadovala. Hitler si často stěžoval, že si nemůže užívat útulného domova a blahobytu své rodiny, protože se nemůže oženit, protože je ženatý s celým Německem. A co hůř, nikdy nepoznal radost z toho, že se stal otcem, protože by to bylo vůči jeho dětem nespravedlivé, protože například úkol jít v jeho stopách by pro ně byl příliš velkou zátěží.

Když válka dorazila do Německa, musel se Vůdce vzdát svého snu o obnově měst. Poté si oblékl uniformu a odmítl ji svléknout, dokud nebylo dosaženo vítězství. Pracoval nepřetržitě a jeho pracovní nasazení rostlo. Jeho velitelství, "Vlčí doupě" v Rastenburgu, se nacházelo v bažinatém lese, kde bylo v létě příliš horko a v zimě příliš chladno. Jeho štáb považoval práci v něm za neradostnou námahu a nemohl se dočkat, až bude převelen do Berlína nebo Paříže, a zanechá tak Vůdce za sebou - bojovat za Německo bez zábavy, jasných světél a sladkých plodů vítězství.

Ve Führerbunkeru na jaře 1945 se Vůdce během vojenských porad na několik minut vytratil, aby obdivoval modely jedinečných nacionálně socialistických měst, o jejichž vybudování po válce snil, ale příliš dobře věděl, že za jeho života nebudou postavena.

Během krupobití sovětských střel nad městem řekl generálu Leonu DeGrellemu z

Waffen SS, že kdyby měl syna, chtěl by, aby byl jako DeGrelle, ale že je nyní na něm a Hansi-Ulrichovi Rudelovi, aby svým hrdinstvím inspirovali budoucí německou mládež. Vůdce prohlásil, že přinese nejvyšší oběť pro Německo a neuteče, ale bude bojovat s nepřítelem až do hořkého konce a pak připraví demokraty a bolševiky o jejich židovskou radost, aby ho nejen postavili před soud, ale také zohavili jeho tělo, a tak bojoval dál, dokud "Untermenschen" nebyli jen pár metrů od něj, a pak vystoupal do Valhaly.

Adolf Hitler byl muž, který se obětoval pro svůj národ, ba dokonce celý svůj život. Velká ctnost je základní charakteristikou národního socialismu, jako je obětování jediného člověka pro velkou věc. Proto se jeden národní socialista počítá za více než sto demokratů nebo republikánů. To je to, co nás činí tak silnými a obávanými.

Jako mladý muž z SA jsem pracoval 48 hodin týdně v továrně, celou svou výplatu jsem věnoval straně, udržoval stranické ústředí v čistotě, vyřizoval kancelářskou práci, sbíral podpisy pod petice, vařil jídlo, dělal rozhovory pro televizi a občas se bavil v pouliční bitce s tou spodinou. Většina takzvaných "poctivých" národních socialistů se těžko sháněla, když šlo o to, aby dělali práci nebo darovali peníze. Proto mě nepřekvapilo, že nebyli z hnutí vyloučení kvůli výhrůžkám smrti nebo bombou, ale proto, že nebyli dostatečně oddaní národnímu socialismu. Chtěli se "bavit" a dělat z ostatních soudruhů oběti. Tito trubci opustili stranu poměrně rychle a pokaždé, když se to stalo, jsme byli silnější.

Ve srovnání s Vůdcovou obětí jsou mé peníze, pot a krev spíše bezvýznamnou obětí. Naše hnutí je však dnes plné soudruhů, jejichž oběti z nich dělají hrdiny: skutečných národních socialistů, jako je Reinhard Sonntag, který musel před několika lety položit život, a Gottfried Küssel, který strávil dva roky ve vězení (a má před sebou dalších osm let), a mnoha a mnoha dalších, které zde z bezpečnostních důvodů nemohu jmenovat a bez nichž byste nedrželi v rukou tyto noviny a nečetli tento článek.

My, národní socialisté, posuzujeme muže nebo ženy pouze podle jediné věci, a to podle toho, jak moc se obětují pro naše vítězství. Jak jsou chytří (nebo si myslí, že jsou), jak jsou bohatí, jak o sobě tvrdí, že jsou dobří bojovníci, nebo kolik piva dokáží vypít, nic z toho neznamená... jen to, kolik člověk obětuje sám sebe!

Tuto důležitou otázku si musí položit každý z nás - včetně tebe a mě!

Heil Hitler!

Začátek

Flandry se prohání zuřivá bitva. Flandry sténá velké umírání. Obrněná smrt je na útěku! Rozervaná země se chvěje v obranné bitvě roku 1918. Oheň se valí přes trychtýře a jámy. Anglické jednotky selhávají při útoku na výšinu Moche, poblíž Comines. Americké bouřkové vlny se hrouť na několik skalisek polní šedé obranné vůle. Tankové eskadry se ubíjejí k smrti na útesech německého hrdinství.

Přes řev kulometů štěkají houfnice, rachotí děla, řinčí miny, klapou snopy střelby ze sestřelených letek. Krev hnojí zemi, která páchne výpary střílného prachu a v níž mrtví už nenacházejí klid smrti. Z hekatomb obětí osud skládá pomník hrdinství a hrůzné agónie téměř zoufalého lidstva.

Svět se spíkl v nenávisti. Zkáza! Zkáza! řve z horkých trubek jejich děl...
To byla přední část!

Roztroušení v nálevnách a zákopových dírách leží hrdinové pluku List, u M.-G., s puškami se tlačí do brázd rozryté země; krvácejí, ale stále bojují, nadávají, ale neustupují!

Večer 19. října 1918 se snáší nad Flandry, zemí, která je bolavá jako smrt, ale smrt ještě nespí. Stále ještě plápolá, žlutočervená a řvoucí, zuřící oheň materiální bitvy. Vojáci jsou vyčerpaní, mokří a obalení blátem, unavení a hladoví. Roztroušení muži vylézají z německých zákopů a spěšně klopýtají od trychtýře k trychtýři do týlu: Essenholer! A nepřítel zdvojnásobuje palbu.

Tři mušketýři, signalisté ze štábu pluku, pronásledují smrt. Kdesi vzadu v terénu je opuštěný dělostřelecký srub. Tam by měla být polní kuchyně. Proskakujeme krupobitím železné palby.

Mezi frontami probleskují barevné rakety. Nakonec narazí na nábojnice a prázdné koše od nábojnic. Před nimi stojí blok bunkru. Kuchyňské náčiní rachotí. Docházejí k úkrytu polní kuchyně. Tři mušketýři si oddechnou!

Nepřátelské baterie však opět zuří. Rána za ranou, blesky trhají fontány země. Dřevěné a železné úlomky víří z bahna a narážejí na strop krytu. Čtvrt hodiny ubíhá po čtvrt hodině. Teď už je nemožné dostat se zpátky. Vojáci se krčí a čekají v bunkru. A napravo i nalevo a před nimi i za nimi v ocelové lázni zuří účinek nejkrutější ničivé techniky. Tři bavorští mušketýři jsou svévolí dělových hlavní uvězněni v díře v zemi a jejich život už nezávisí na jejich odvážných činech a vlastní vůli, ale jen na marnosti náhody a splnění povinnosti některého z dělostřelců v týlu německých baterií, které srážejí anglického nepřítele.

Takové hodiny na frontách světové války vyžadovaly celé muže. A i když nejednoho muže přemohla hrůza a zoufalství, tady v napůl zasypaném zákopu u Moche ve Flandrech v noci 19. října 1918 seděl jeden muž, který toto zoufalství zvládl, vojín, posel, záměrný muž, dobrý kamarád. Přemohl v sobě to, co jiné někdy rozechvívalo. Byl už čtyři roky v poli, tady ve Flandrech kdysi prošel křtem ohněm a od té doby procházel útrapami a smrtí v dobrovolnosti svého hrdinství. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, to byly těžké bitvy, které prožil. Když si všichni zoufali, on zůstal vzpřímený; když ostatní nadávali, on mlčel. Když se vyčerpaně hroutili, on splnil svou povinnost, ano, víc než to: postavil se za své kamarády a místo nich čelil ocelové smrti v pekle bitvy. Signalisté plukovního štábu znali jeho

naléhání - vpřed - vpřed, když bylo třeba rozkazy přenést závorou. Když začal vyskakovat, mrskal se z krytu zběsilé destrukce: "Jdeme!" Jeho hlas zněl pevně. Zdálo se, že nemá nervy, a když ostatní ztratili nervy, podíval se na ně svýma velkýma jasnýma očima a oni se uklidnili a pokračovali v boji.

Když s nimi trávil vzácné hodiny odpočinku za frontou, mluvil nadšeně o lásce, která se jmenuje Vaterland! Mluvil o samozřejmosti vítězství a o osudu, který Německo jednou bude mít, protože má za sebou osud, který mít nemusí.

Nerozuměli mu, kroutili hlavou, když takhle mluvil. Přesto však v jeho slovech vycítili něco jako novou velkou pravdu. Vyděsilo je to, přivedlo k bezradnosti a rozesmálo.

"Jednou - mnohem později - mě pochopíš!" říkával. Poplach, rozkaz k novému nasazení, často takové rozhovory ukončil a pak se desátník, signálník, postavil zpět do řady.

Ted' tu všichni tři seděli v rozpadajícím se přístřešku. Hodina za hodinou ubíhala a strádání nebralo konce.

Pak se náhle, dlouho očekávaně, v bunkru zableskne světlo ohně z dohořívajícího granátu. Detonace strhne lidi k zemi, rozvíří zeminu, ochromí v šoku. U vchodu do krytu zemřel přímý zásah. Vše se odehrálo v mžiku.

A pak, nejděbelnější krutost války našeho civilizovaného věku, odpluje v neviditelných mracích: plyn!

Zatímco v zákopech před námi zuří další útok, tady v zákopu muži bojují se žíravou smrtí, která jim rozežírá plíce a oči. Vpředu bubnuje útok. V zákopu se nekonečně vleče noc...

za úsvitu se na bitevní pole této bitvy připlete vojín. O několik dní později se nemocniční vlak řítí domů. Ve vagonu, vedle postřílených, unavených bojovníků, leží slepý voják, včerejší signálník,... zádumčivý.

On, který v nesmírném boji neviděl svýma zdravýma očima dál než na svůj úsek zákopu a na ubohou nálevkovitou plochu, na níž se mu smrt marně snažila vyrvat život a rozkazy pro bojující vojáky, nyní - jako slepec - vidí. Kolem něj je noc, ale v jeho srdci září plamen svatého stávání se a on - slepec - nyní ve světle tohoto plamene vidí s naprostou jasností nekonečný prostor světového dění, které začalo krví a krví také skončí. Vidí osudovou touhu svého lidu, vidí agónii a bídu celého světa. Ano - vidí cestu k vykoupení!

A zatímco rudé sliny špiní erb říše, zatímco vzpoura trhá cáry zbabělosti, v tomto muži zraje vůle: krev této války nepoteče nadarmo. Větec slávy *lepšího* vítězství Německo jednoho dne připne na nové vlajky svého nového národa!

Tak zněla tichá přísaha slepého vojáka, a tak se 9. listopadu 1918 ve vojenské nemocnici v Pasewalku začaly psát dějiny národně socialistického hnutí.

Člověk odtud odešel, stal se bubeníkem a všude, kde z lidí vytvořil nové Němce, zvedali ruce na znamení své nové víry, stejně jako staří zvedali kopí, když zdravili vévodu, vůdce.

- Kurt Jeserich

Podle informací Ignáce Westenkirchnera, vůdcova válečného druha, který se vrátil z Ameriky.

Z: *Der Schulungsbrief*, březien 1934.

Adolf Hitler ve světové válce

Hlášení vůdcových frontových soudruhů 1914-1918

Dne 10. října 1914 jsem se s plukem "List", k němuž patřil i Hitler, přesunul do pole na západní frontu. Flandry se staly naším prvním bojovým sektorem. Ale až v roce 1916, uprostřed urputných materiálních bojů, jsem se osobně setkal s Adolfem Hitlerem. To už jsme oba prošli válkou bez úhony. Jednoho večera jsme spolu leželi v opuštěném dělostřeleckém stanovišti, když nepřítel zuřivě a divoce střílel. Pak jsme dostali plyn. Dělostřelecká palba bušila do našeho postavení celou noc. Mysleli jsme si, že všechno dobře dopadlo, když jsme si to brzy ráno uvědomili: Hitler ztratil z dohledu. Sám říkal, že už nic nevidí, a držel si ruce na bolavých očích. Pak ho odvezli zpět do vojenské nemocnice.

Jasně si vzpomínám na zážitek, který svědčí o Hitlerově osobní odvaze během války. Bylo to nedaleko Epagny. Při postupu musel Adolf Hitler projít zalesněným svahem, kde uvízli Francouzi, které vojáci odstřelili. Jejich přilby trčely jen tak tak přes okraj díry v zemi. Adolf Hitler je přes sklo poznal, vytáhl pistoli, rukou pokynul dozadu, jako by za ním šli jeho kamarádi, vyhnal zmatené Francouze - bylo jich dvanáct - z jejich pozic a přivedl je k velení.

Adolf Hitler často hovořil o politické budoucnosti Německa v hodinách samoty. Především ho deprimovala státní roztržičnost Říše, známý mnohonárodnostní systém. Jednou přirovnal množství malých německých států k útržkům papíru, které pověsil na šňůrku. Vysvětloval, že každý vánek je může smést. Pokud však byly jednotlivé listy svázané do svazku, silný vítr je nemohl odfouknout. I ti nejprostší z nás pochopili, co tím chtěl říct.

Ignaz Westenkirchner

V materiální bitvě

Západní armáda obdrží posily, protože na východě byly uvolněny významné jednotky. Jen ti, kteří tu po léta stáli v bubnové palbě materiálních bitev, ti, kteří, ověšení zaschlým blátem a krví, cítí v plicích pálení, které pochází z plynu, a kteří den co den - rány utržené šrapnely jsou sotva zjizvené - závodí se smrtí v clonách palby kopí a lačně pijí plná ústa vody z kávy nebo si berou suchou kůrku chleba za nejlepší koláč.

Záložní pěší pluk 16, zvaný "List", v 6. bavorské záložní divizi bojuje u Soissons, ačkoli je nedostatečně obsazen, oslaben krví a municí, již sedm týdnů je bez čerstvého prádla, vyčerpán se obrovskými pochody a promočený deštěm by chtěl být ponechán na pokoji. Jsou skutečně vyčerpáni, ale jsou vlastně zálohou za pravým křídlem 7. a 1. armády.

A ve skutečnosti se večer 26. května ocitly v první linii kvůli svému přiblížení k pravé zatačce a měly nyní válcovat nepřítele. Z Ailette se dívají směrem k Aisně. Jejich velitel se jmenuje Anton van Tubeuf a je majorem. Je devátým velitelem tohoto pluku a nyní vede "Lister" po dobu pěti dnů a bere s sebou ostatní jednotky divize přes slavnou a pověstnou Chemin des Dames.

Celý pluk kýchá, dokud běží a bojuje, protože plyn, kterým dělostřelectvo střílelo, leží těžce nad zemí. Jsou tu strmé hory, skalnaté výšiny a čarodějnické tančírny pokryté střepinami a ohněm, s rozdrčenými kořeny stromů a větvemi zapíchnutými do žhavé země. Musíte přecházet po minových odpalovacích zařízeních, kulometech a munici, abyste je dostali na místo. A tady celý vzduch neustále hučí, syčí a víří rozžhaveným železem všech velikostí a kusů. O telefonních linkách od štábu pluku k praporům a mezi nimi není ani zmínka. Ve sféře přenosu velení kraluje signalizátor. S téměř snovou jistotou se řítí a vyskakuje z trychtýře a prodírá se, zadýchaný, přes díry, trámy a mrtvoly, mezi dopady tyčících se fontán oceli, ohně, země a oblaků dýmu, v pekelném bzučení roje sršňů ocelových střel. Pokud se mu nepodaří dostat svou zprávu nebo rozkaz přes hořící zmatek smrti k tomu správnému muži, pak jde celé vedení do háje a železná vůle tohoto vpřed se deroucího klínu zmítajících se bojovníků se rozpadá v neúčinnost. Vedle vůdců nyní nese osud a výsledek této bitvy ve své hlavě, ve své kapse, ve své obratnosti a ve své odvaze.

Pět dní zuří divoká válka ve všech svých projevech a - jako tak často a kolikrát tehdy - nejneúnavnější, nejstatečnější, nejneohroženější reportér pluku běhá, skáče, hlásí, přijímá, běhá od štábu až nahoru, od praporu až k veliteli.

A po pěti dnech pluk převálcoval nepřátelskou frontu širokou 23 kilometrů z boku, prudce se protlačil a, pokud se dá počítat, ukořistil 400 zajatců, 16 děl, 100 kulometů, 4 motorová vozidla, 15 muničních vozů a ženijní tábor.

"Kromě úspěchů jednotlivých velitelů mají hlavní zásluhu na skvělém provedení útoku dispečeři pluku," řekl velitel 16. r.I.R., známý jako "List", Anton zu Tubeuf.

1. června 1918 je pluk vyznamenán udělením Vojenského řádu Maxe Josefa svému veliteli. A 4. srpna připíná nový Max-Josef-Ritter von Tubeuf na hrud' vojína Adolfa Hitlera Železný kříž 1. třídy, nejvyšší a nejvzácnější udělované vyznamenání pro muže v zákopech.

W. L. Diehl

Přímý zásah na velitelském stanovišti

Kolem poledne vydávají spojaři nový rozkaz k útoku. Adolf Hitler je opět na místě, neohroženě a neúnavně plní svou nebezpečnou povinnost. Často se dobrovolně ujal nejtěžších pochodů za toho či onoho svého druhu, a to až k frontové linii bičované krupobitím kulek.

V 1:30 je zahájen druhý útok s dělostřeleckou podporou. Ztráty, které postupující otevřeným terénem utrpěli, byly opět hrozné. Jen několika málo jedincům se podaří s bajonety v pěstích proniknout do prvních nepřátelských jam, vzít zajatce, a tím to končí. Druhý prapor se marně snažil přijít na pomoc svým kamarádům, kteří se hnali vpřed. Velitel, nadporučík v záloze Schubert, padá při prvním útoku.

Velitel pluku, podplukovník Engelhardt, se nyní osobně vydává na severní okraj lesa. Pomocí dalekohledu se orientuje v situaci a vyhledává nejprůhodnější místo pro průnik k nepříтели. Bdělé oči ho však již spatřily. Kulometná palba praská směrem k němu, drtí

křoví napravo i nalevo, naráží do kmenů, vzduchem víří odrazy. Adolf Hitler a vojín Bachmann vyskočí vpřed a kryjí ho svými těly. Velitel, kterému překáží v rozhlížení, se udiveně ptá Hitlera: "Proč to?" - "Nechceme podruhé ztratit velitele našeho pluku," zní skromná odpověď. Velitel mu poděkuje tichým stiskem ruky, jako by to byla samozřejmost.

17. listopadu: Dělostřelecká aktivita nepřítele. Před půlhodinou vydal velitel brigády, excelence Grossmann, osobně rozkaz k vyproštění Listova pluku, který vykrvácel. "Ujistěte se, že se vrátíte," řekl podplukovníkovi na závěr. Někteří velitelé rot se již dostavili na velitelství pluku, aby tento rozkaz převzali. Kvůli nedostatku místa museli Adolf Hitler a jeho druhové na krátkou dobu opustit zákop. Pak - je krátce po druhé hodině - opět zasyčí. Obrovská rána - přímý zásah do středu velitelského stanoviště pluku.

Adolf Hitler je jedním z prvních, kdo přispěchá na pomoc. Pohled na něj je děsivý.

Telefonující seržant Kreitmaier, zástupce důstojníka Wimmenauer a velící důstojník leží mrtví pod troskami. Těžce zranění jsou strážmistr Ostberg, velitelský referent pluku, zástupci důstojníků Oberer a Martin. Jeho oči stále hledají zbožňovaného velitele. Je také mrtvý? Pak vidí, jak se podplukovník se sténáním sesouvá dozadu, a slyší, jak mumlá: "Chtěl jsem jen sloužit vlasti!".

Adolf Hitler je mu po boku jedním skokem. Stejně tak soudružka Bachmannová. Velitelova levá ruka visí zohavená dolů, pravá noha je rudá od krve - střepina prorazila hlavní tepnu, ztráta krve je velká, jen rychlá pomoc může zachránit den Hitler se nerozmýšlí, rychle přináší mechovou kouli, přikládá ji kolem nohy nad hlubokou ránu a omotává ji telefonním drátem, aby zastavil silné krvácení. Funguje to, nouzový obvaz je šikovný a plní svůj účel.

Plukovní kamarád

Signalizátor

Během noci jsem musel dvakrát navštívit III. prapor, který byl v jižním úseku Roeux, s hlášeními. Doprovázel mě Hitler, důstojník pro hlášení. Na krátkém úseku jsme mohli použít železniční zářez Biache jako vítané krytí. Brzy jsme ji však museli opustit a přesunout se do otevřeného terénu. Cesta nás vedla kolem dvou předsunutých děl. Jakmile jsme se k nim přiblížili, nepřítel nás přivítal vražednou palbou. Okamžitě jsme si uvědomili, že jsme byli zaměřeni. Toto plýtvání municí samozřejmě nebylo namířeno jen na nás, ale především na děla, která Angličan musel v tu chvíli podezřívát ze zvláštní aktivity. Kdybych byl sám, bez váhání bych se plně kryl. Nikdo by mi to nemohl mít za zlé. Hlášení, které mělo být podáno, nemělo žádnou zmínku o boji nasazených praporů. Kdyby dorazila o hodinu nebo více později, neudělala by ani tu nejmenší škodu. Můj společník byl jiného názoru. Snažil se dostat z čarodějnického kotle rychle a bez sebemenšího zdržení, samozřejmě s využitím každé příležitosti ke krytí.

Reportérům se často stávalo, že se museli pohybovat v otevřeném prostoru pod nejsilnější nepřátelskou palbou, zatímco pro mě byl takový pohyb navzdory letům stráveným v zákopech novinkou. Samozřejmě jsem se nemohl příliš stydět a musel jsem je následovat. A bylo to dobře. Oba jsme se z nebezpečné zóny dostali s kůží na trh.

Když jsme se vraceli, sotva jsme se znovu přiblížili ke zbraním, nepřátelské kouzlo začalo nanovo. Samozřejmě, že ani tento květen nebylo možné nic zastavit a my jsme se dostali k ochrannému železničnímu zářezu bez jakýchkoli škod, i když zpocení.

V následujících dvou operačních obdobích bitvy u Arrasu jsem byl ještě několikrát přidělen signálnímu Adolfu Hitlerovi jako doprovod a pokaždé jsme vyvázli bez zranění.

V těchto dnech jsem měl nejasný pocit, že ten reportér měl obzvlášť velké štěstí, a bylo přirozenější, že jsem si také myslel, že mi v jeho společnosti hrozí menší nebezpečí.

Zpráva soudruha z fronty

Neznámý voják

Během velitelova projevu - hovořil o situaci a rozšiřování pozic - se otevřela opona a Hitler vstoupil dovnitř, poklonil se, jak nejlépe mohl vzhledem k malé výšce jeskyně, a předal písemnou zprávu. Velitel ji přelétl, aniž by přerušil svůj projev, a signalizoval signalistovi, že může odejít. Když se však za ním zavřela opona, major přerušil svůj projev a hned poté zvýšil hlas a ukázal na vchod: "Když pošlu tohoto výpravčího, vím, že úkol splní stejně dobře jako nejlepší důstojník mého pluku."

Tato chvála nás pochopitelně překvapila. Jestliže jsme majora von Tubeufa již dlouho znali jako velitele, který jen velmi zřídka vzdává skromnou chválu, této pochvaly si bylo třeba vážít zcela mimořádně, neboť byla určena vojákovi, jehož jméno mohl velitel znát jen stěží.

Poručík Adolf Meyer

z: *Leitheft*, číslo 12, 1943

Zpověď

Věříme v Adolfa Hitlera,
nesmrtelný vůdce našeho lidu,
jedinečný dar předvídavosti,
největší osobnost všech dob,
Žije v našich srdcích dnes a navždy.

Věříme v jeho svatou věc,
Nazývá se *Nový řád*,
naplnění árijského osudu
podle věčných zákonů života,
naděje a budoucnost našeho druhu na Zemi.

Věříme v jeho hnutí,
jeho věrní a nerozdělitelní příznivci,
která nese jeho jméno
jako nástroj jeho vůle,
zasvěcené hrdiny a mučedníky
- *věčnou cestu ke spáse.*

HEIL HITLER!

Přemýšlejte o tom!

Adolf Hitler (1923)

Když tvoje máma zestárne
A ty jsi zestárl,
Pokud jste to, co bylo dříve snadné a bez námahy,
se nyní stala přítěží,
Když její drahé, věrné oči
Už nevidím do života jako kdysi,
Když jejich unavené nohy
Už je nechcete nosit při chůzi -
Pak natáhněte ruku, abyste ji podepřeli.
Doprovázejte je s radostným potěšením -
Přijde hodina, kdy pro ni budeš plakat
vás musí doprovázet až do poslední chodby!

A pokud se vás zeptá, odpovězte jí,
A zeptej se jí znovu, ty taky mluvíš!
A zeptejte se jí znovu, odpovězte jí,
Ne zbrkle, v mírném klidu!
A ona ti nerozumí.
Všechno jí s radostí vysvětlíte;
Přichází hodina, hořká hodina,
Protože její ústa vás o nic víc nežádají!

NS Kampfruf #89, květen-červen 1991 (102)

Soudruh

Adolf Hitler (14. srpna 1916)

Když se jeden z nás unaví,
Druhý ho hlídá.
Pokud někdo z nás chce pochybovat,
Druhý se náhle rozesměje.

Kdyby někdo z nás padl,
Druhá zkratka znamená dva;
Protože každý bojovník má svého boha
Soudruzi z

Bylo to v houšti Artoiswaldes

Adolf Hitler

**Flandry - v Artois, jaro 1916
Na základě skutečného příběhu**

Bylo to v houšti Artoiského lesa...
hluboko v lese, na zemi nasáklé krví,
ležel natažený obdivuhodný německý válečník.
A jeho křik se rozléhal nocí.
Pro nic za nic... Žádná ozvěna ho neprobudila...
Měl by volně vykrvácet jako lovná zvěř,
Který umírá zraněný v osamění?

A pak najednou...
Zprava se blíží těžké kroky.
Slyší, jak dupou do lesního porostu...
A z jeho duše vyklíčí nová naděje.
A nyní zleva...
a nyní z obou stran...

K jeho lůžku bolesti se blíží dva muži
Je to Němec a Francouz.
A oba se na sebe dívají zuřivým pohledem.
A výhruzně drží pušky v pohotovosti.
Německý válečník se ptá:
"Co tady děláš?"
"Zasáhlo mě volání nejchudšího člověka o pomoc."
"Je to tvůj nepřítel!"
"Je to člověk, který trpí!"

A oba beze slova skloní pušky.
Pak si propletli ruce
A opatrně se zvedl s napjatými svaly
Zraněný bojovník jako na nosítkách.
A společně ji nesli lesem,
Dokud nepřišli k německému řetězci stanovišť.
"Teď je to hotové. Tady je jeho věrný klobouk."

A Francouz se otočí do lesa.
Ale Němec ho chytí za ruku,
Podívá se do jeho ustaraných očí
A s předtuchou vážnosti mu řekne:

"Nevím, co nám osud přichystal,
Který vládne nepoznatelně ve hvězdách.
Možná padnu jako oběť tvé kulky.
Možná tě ten můj natáhne do písku -
Protože bitvy jsou nevybíravé,
Ale ať je to jakkoli a ať přijde cokoli:
Prožíváme pouze zasvěcené hodiny,
Od té doby, co se člověk ocitl v člověku...
A nyní sbohem! A Bůh vás provázej!"

Tiché hrdinství

Adolf Hitler
Pasewalk, 2. listopadu 1918

V lehkém setí tiše odpočívá
Smrtelně zranění bojovníci, kteří se vynořují z horkých bitev.
Krvavé stopy zkázy;
Ale zachránil se před krupobitím železa.

A mlčky a vážně, připoutáni ke své povinnosti,
Pečující měkké a jemné ženské ruce
Vděční bojovníci, kteří nakonec
Už teď sází na život se smrtí.

V jejich věrné péči jako zdravé
Všechna srdce a všechny hluboké rány,
Když často unavené oči vypadají přátelsky.

Ano, takové jsou naše pravé německé ženy.
Vidí, jak se jejich milovaní navždy rozcházejí
A hbitě zasvěti svůj život utrpení druhých lidí.

Hřbitov Forest Honour v Pasewalk

Adolf Hitler
Pasewalk, 11. listopadu 1918

Zasloužíš si to za nás,
Že tě tam pohřbíme,
kde německé duby stíní tvůj hrob.
Ona, symbol svobody, síly a života.
Být nejkrásnějším šperkem
Dáno kolem tvého hrobu.
V německém lese, kde žije německý duch,
Tichý háj, kde klidně odpočíváš,
Tisíce lidí ho budou uctívat i za tisíc let,
Vydejme se do hlubin lesa,
Přijďme tam, kde jsou vaše hroby,
Poté krok zablokujeme,
Protože mluvíš k nám všem,
Takže žiješ věčně, i když tvé tělo už dávno zchátralo.

Hlídání rádia

Adolf Hitler
Flandry, 29. července 1917

Noc je černá, vítr vane tiše a jemně.
Skrze větve vládne všude kolem hluboký klid!
Z dálky se ozývá skučení strojů do rytmu.

Soudruzi spí vedle ve stanu.
A sní o svých blízkých doma,
Jen já sám sedím a bdím u přístroje
A poslouchajte do bojové místnosti.

Tak sedím celou noc a čekám
A druhý den pocítíte hluboký pocit štěstí,
Když mi průzkumná skupina podá hlášení prostřednictvím hlásného kanálu,
Z nepřátelské akce se vrátil nezraněn.

"Modrá bílá a černá a bílá červená"

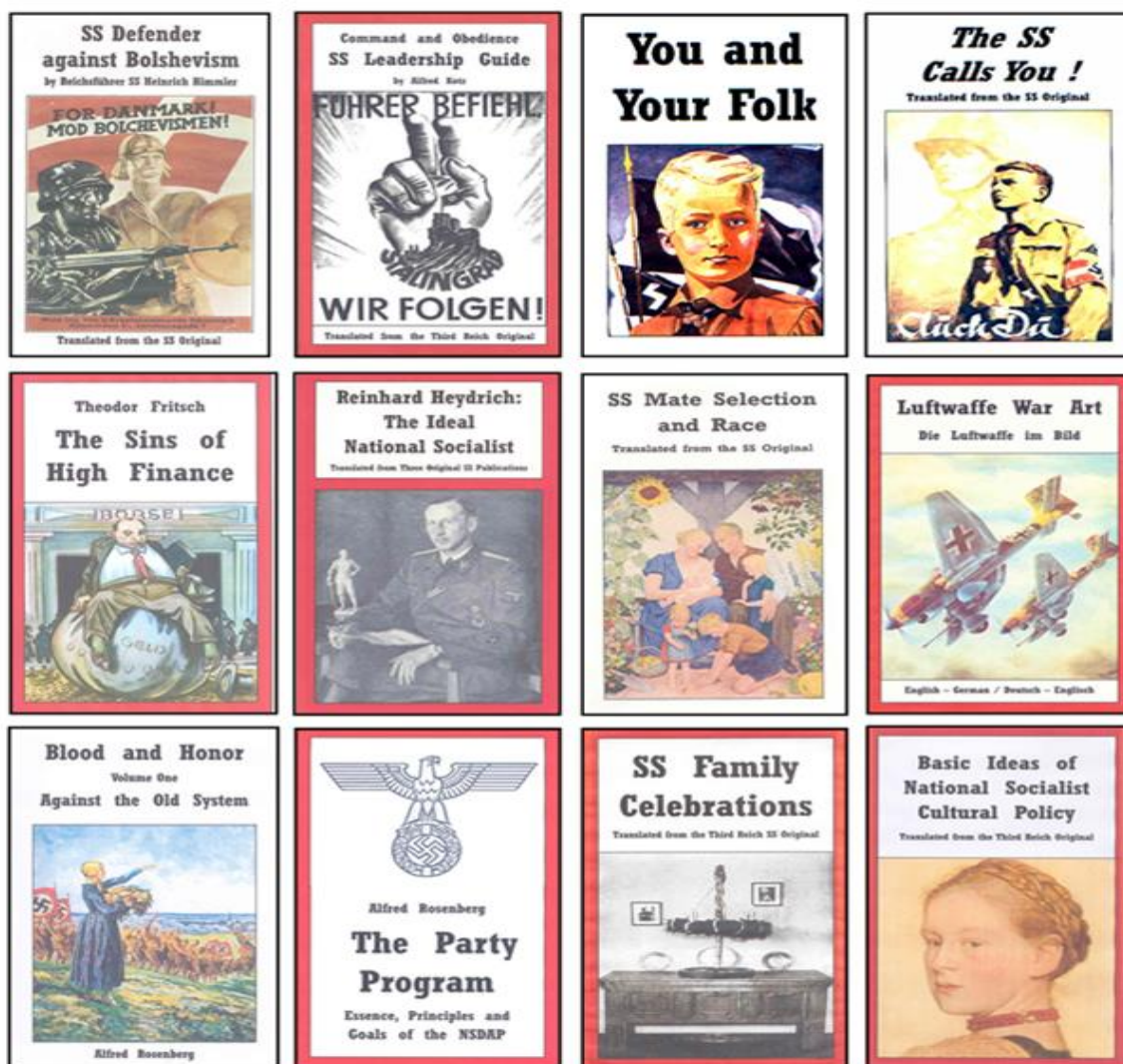
Adolf Hitler
[Západní fronta], 4. srpna 1917

Obklíčena nepřátelskou armádou,
Nespočetné jako mořský písek,
Francouz, Ruš' a Britt,
Malí štěkači s.

A my - v horké bitvě
Střežíme vlajku
Věrný až do smrti
Modro-bílá a černo-bílo-červená.

Miliony lidí se bouří,
A věž nesvrhávejte,
Přitáhli sem pomocníky,
Od Rudého moře ke Žlutému moři.

Ale úžasně vzdorovitý a silný,
Hlídka na naší kostní dřeni,
Věrný až do smrti
Modro-bílá a černo-bílo-červená.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**